

Arrest

nr. 167 382 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 juni 2015 een aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 30 november 2015 werd een beslissing genomen houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.06.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *loonfiche voor de maanden juni – augustus 2015 (BVBA A.G.): de loonfiches van de maanden juli en augustus 2015 vermelden geen inkomen; betrokkene ontving in deze maanden een uitkering vanwege de CM*
- *attesten CM d.d. 24.04.2015 waaruit blijkt dat hij sedert 22.06.2015 + 66% arbeidsongeschikt werd verklaard.*

Uit het geheel van deze documenten blijkt dat de referentiepersoon in de maand juni 2015 een inkomen had uit arbeid; sedert 22.06.2015 werd hij + 66% arbeidsongeschikt verklaard en ontvangt hij een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid. In de maanden juli en augustus 2015 (de beide maanden waarin hij een volledige uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontving) had hij een gemiddeld maandelijks inkomen van €865,67.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (het leefloon). Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel rond € 1500 wordt geschat, en gelet op de arbeidsongeschiktheid van de referentiepersoon, de maandelijkse vast kosten zoals o.a. de huurlasten van € 565 en de maandelijkse lasten van € 125 (provisie water, gas en elektriciteit), de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderd-twintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 4ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en haar minderjarige zoon die haar vergezelt. Het is immers in belang van het kind de situatie van de moeder te volgen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* de zorgvuldigheidsplicht *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Zij licht het middel toe als volgt:

"1

De bestreden beslissing weigert de aanvraag van een verblijfskaart om reden dat de Belgische echtgenoot van verzoekster niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken (...).

De beoordeling van de bestaansmiddelen is manifest onzorgvuldig uitgevoerd, en is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens.

De bestreden beslissing is verkeerdelijk gesteund op de premisse als zou de echtgenoot van verzoekster definitief arbeidsongeschikt zijn, en voor de toekomst enkel een uitkering ontvangen wegens arbeidsongeschiktheid.

Uit de stukken blijkt evenwel duidelijk dat

- *De echtgenoot van verzoekster in juni 2015 nog een loon ontving van 1.324,96 EUR;*
- *De echtgenoot van verzoekster in juli en augustus 2015 een tijdelijke uitkering van gemiddeld 865,67 EUR*

Ten onrechte lijkt de bestreden beslissing ervan uit te gaan dat verzoekster in de toekomst enkel een gemiddelde uitkering zal ontvangen van 865,67 EUR, en wordt uit het oog verloren dat hij in de toekomst opnieuw het werk zal hervatten en een normaal maandinkomen zal verdienen.

Het dossier bevat geen elementen waaruit blijkt dat verzoekster definitief arbeidsongeschikt zou en niet opnieuw het werk zou hervatten; de beslissing is derhalve gesteund op onbestaande, minstens onjuiste feitelijke gegevens, waar zij er van lijkt uit te gaan dat de arbeidsongeschiktheid definitief zou zijn.

Verzoekster heeft zulks nooit aangegeven, en zulks blijkt ook niet uit het dossier.

Een schending van de materiële motiveringsplicht dient derhalve te worden aangenomen.

2.

De Staatssecretaris verzuimt aldus rekening te houden met specifieke aard van de invaliditeitsuitkering: de invaliditeitsuitkering welke verzoekster heeft ontvangen was/ is tijdelijk van aard.

Vanaf 18 december 2015 zal de echtgenote van verzoekster het werk hervatten, en zal hij opnieuw zijn loon ontvangen.

Door op geen enkele wijze rekening te houden met de tijdelijke aard van de uitkering, schendt de Staatssecretaris art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Art. 40ter Vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening dient gehouden met de aard van de bestaansmiddelen, quod non in casu.

Een schending van art. 40ter Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen.

3.

Uitgaande van de verkeerde (minstens voorbarige) premisse dat de echtgenoot van verzoekster definitief arbeidsongeschikt zou zijn en derhalve in de toekomst enkel een uitkering zou ontvangen, komt de Staatssecretaris tot het verkeerde besluit dat de bestaansmiddelen van de echtgenoot van verzoekster (i) niet gelijk zouden zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1 3° van de Wet van 26 mei 2002 c.q. (ii) "veel te laag" zouden zijn om een minimum aan waardigheid voor verzoekster en zichzelf te garanderen.

Een zorgvuldig onderzoek van de bestaansmiddelen van de echtgenoot van verzoekster geeft volgend resultaat.

Het nettoloon van de laatste maanden waarin verzoekster werd tewerkgesteld, bedraagt

- Januari 2015: 1.086,06 EUR
- Februari 2015: 1.246,43 EUR
- Maart 2015: 1.160,14 EUR
- April 2015: 1.146,07 EUR
- Mei 2015: 1.170,75 EUR
- Juni 2015: 1.324,96 EUR
- TOTAAL: 7.134,41 EUR

Zulks geeft een gemiddeld netto maandinkomen van 1.189 EUR/ maand.

Daarbij dient opgeteld

- Jaarlijks vakantiegeld van 1.955 EUR, hetzij 162 EUR/ maand
- Kinderbijslag van ca. 90 EUR/ maand;

Het globaal maandelijks inkomen bedraagt ca. 1.450 EUR, hetgeen wel gelijk is aan het grensbedrag van 120 % van het bedrag bedoeld in art. 14 § 1, 3° van de Wet van 26 mei 2002 en wel aan verzoekster en haar echtgenoot toelaat om een menswaardig leven te leiden.

De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen, waar zij geen rekening houdt met voormelde feitelijke gegevens en zich lijkt te beperken tot het besluit dat de echtgenoot van verzoekster definitief arbeidsongeschikt zou zijn (verklaard).

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting dient te worden aangenomen.”

2.1.2. Verzoekster betoogt in het middel dat de beoordeling van de bestaansmiddelen onzorgvuldig werd uitgevoerd en gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens. Zij voert aan dat de invaliditeit slechts tijdelijk was en dat haar echtgenoot vanaf december 2015 het werk zou hervatten. Zij meent aldus dat de bestreden beslissing steunt op een onzorgvuldig onderzoek en geen rekening houdt met het feit dat hij na de periode van invaliditeit terug zal beschikken over een volledig loon.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden beslissing zijn oorsprong vindt in verzoeksters aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in functie van haar Belgische echtgenoot. Artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Derhalve ligt de bewijslast bij de aanvrager, met name verzoekster en/of haar Belgische echtgenoot. Uit de niet-betwiste gegevens van het administratief dossier blijkt dat als bewijs van bestaansmiddelen de volgende documenten werden neergelegd:

- loonfiches voor de maanden juni – augustus 2015: de loonfiches van de maanden juli en augustus 2015 vermelden geen inkomsten; betrokkene ontving in deze maanden een uitkering vanwege de CM;
- attesten CM d.d. 24.04.2015, waaruit blijkt dat hij sedert 22.06.2015 + 66% arbeidsongeschikt werd verklaard;

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze stukken werden beoordeeld, wat door verzoekster ook niet betwist wordt. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit het middel, zoals uiteengezet door verzoekster, blijkt dat de verwerende partij ervan werd ingelicht dat de arbeidsongeschiktheid een tijdelijk karakter had. Het attest van de CM van 25 september 2015 meldt: “op naam van betrokkene een arbeidsongeschiktheid (+ 66%) werd geregistreerd: van 22-06-2015 tot heden en verder”. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de verwerende partij diende na te gaan of de arbeidsongeschiktheid tijdelijk of definitief was. Artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat het de Belgische referentiepersoon is die zijn inkomsten moet staven. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht opgemerkt dat het aan de aanvrager toekomt om zijn aanvraag te actualiseren. De bestreden beslissing werd genomen op basis van de gegevens zoals deze werden voorgelegd door verzoekster. Zij kan het bestuur niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die zij niet heeft voorgelegd. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd genomen of niet steunt op een deugdelijke motivering. Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster, wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij licht het middel toe als volgt:

“Art. 8 van het EVRM stelt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Terzake kan worden verwezen naar de invulling van art. 8 EVRM door de Raad van State in haar arrest dd. 22 december 2010 (m. 210.029), en de hieruit voor de Belgische Staat voortvloeiende verplichtingen (eigen onderlijning):

“Overwegende dat art. 8 van het EVRM niet van openbare orde is, doch als hogere nom boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een “rechtmatige” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds”

Ook nuttig kan worden gewezen op de rechtspraak van uw Raad, meer in het bijzonder naar het arrest van uw Raad dd. 20 juni 2014 (RvV 148 400).

“(…) Hoewel art. 8 EVRM dus geen absoluut recht omvat en een verblijf kan worden geweigerd, zijn verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een belangenafweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 17 april 2015, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140)

(…)

De beleids marge van de Verdragsluitende partijen wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds.

Of het nu een negatiever verplichting betreft of een positievere verplichting betreft, in beide gevallen dienden de maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houden met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8, niet zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De algemene stelling die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2008, nr. 193.522.)

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit het arrest van de Raad (in essentie gesteund op de rechtspraak van het EHRM) kunnen volgende verplichtingen worden afgeleid wanneer één van de bepalingen van het EVRM aan de orde is:

- het voeren van een nauwkeurig onderzoek: de individueel en concrete omstandigheden van een bepaald geval dienen te worden onderzocht;*
- een billijke afweging dient gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang;*

In casu ligt geen enkele afweging voor.

Voor verzoekster en haar echtgenoot is het onmogelijk om hun gezinsleven voor te zetten in bijv. Nigeria.

De echtgenoot van verzoekster heeft (i) een vaste en voltijdse tewerkstelling in België, (ii) en heeft geen verblijfsrecht in Nigeria, zodat van hem redelijkerwijze niet kan verwacht worden naar Nigeria te verhuizen.

Minstens dienden de belangen van verzoekster en die van haar echtgenoot bij het voortzetten van hun gezinsleven op het Belgisch grondgebied te worden afgewogen tgo. art.8 EVRM.

De bestreden beslissing bevat terzake geen enkele afweging, zodat een schending van art. 8 EVRM dient te worden aangenomen.”

2.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden ‘beslissing’, hoewel vervat in een en hetzelfde document, in werkelijkheid bestaat uit twee beslissingen, met name een verblijfsweigering én een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze zijn elk, vanuit het oogpunt van de vreemdelingenwet, te beschouwen als afzonderlijke beslissingen met eigen rechtsgevolgen. Verzoekster richt zich in het tweede middel uitdrukkelijk (en uitsluitend) ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In dit verband wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven' definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Bij haar aanvraag, bijgevolg voor het nemen van de bestreden beslissing, heeft de verzoekende partij ook haar huwelijk en gezinsleven geattesteerd met een Belgisch onderdaan. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven.

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan afgeleid worden of de verwerende partij bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met deze elementen in het kader van een mogelijk gezins- of privéleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM. De beoordeling of er *in casu* al dan niet daadwerkelijk een gezins-/privéleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM, komt toe aan de verwerende partij. Voormeld onderzoek is een feitenbeoordeling die de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht niet toekomt. Daargelaten de vraag of de voorgelegde stukken wijzen op een beschermingswaardig gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze elementen minstens in het kader van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hadden moeten worden beoordeeld. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De verzoekende partij voert terecht de schending aan van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het betoog in de nota met opmerkingen dat er *in casu* geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat een dergelijke beoordeling bij het nemen van het bestreden bevel niet werd gemaakt. De verwerende partij geeft in de nota zelf een *post factum*-motivering. Het komt de Raad echter niet toe, bij de uitoefening van de wettigheidstoetsing op grond van artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet, om zelf over te gaan tot die beoordeling.

De Raad beklemtoont dat het gegrond bevinden van een rechtsmiddel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, niet tot gevolg heeft dat de bestreden 'bijlage 20' in haar geheel dient vernietigd te worden (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182). Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreffen twee afzonderlijke beslissingen.

Het middel is gegrond, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2015 wordt vernietigd voor wat betreft de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT